

Neznámý: V ANGLICKU

Výchovu v mojich pätnástich matka moc nezvládala, vždy vravela ty rastieš pre kriminál. Naliehala, aby som študoval na strednej škole ale to mne moc nevoňalo.

Končili sa prázdniny, už budúci týždeň mám nastúpiť na novú školu, ale z toho si nerobím ťažkú hlavu, to len preflákam.

Ráno letíme k strýkovi do Anglicka, zahlási mama v piatok večer. Batožinu ani nebudeme brať, len hygienické veci. Dosť ma to prekvapilo, že bez batožiny no nekomentoval, som to. U strýka sme už neboli veľa rokov, no pred rokom oni boli u nás a vtedy bratranec nastupoval na nejaký strednú školu, snažil som sa nájsť jej názov cez internet, niečo som našiel, ale to bolo určite z minulého storočia, uniformy, krátke vlasy, tresty... Aj som sa pri tom vzrušil, bolo to ponižujúce, našťastie to bolo určite pred viac ako 50 rokov.

Strýko nás uvítal v jeho dome, prekvapili ma bratranecove krátke vlasy, boli omnoho kratšie, ako mal pred rokom u nás, mal ich skoro ako na tom videu. Cez noc som spal v jednej izbe z bratrancom. V nedeľu ráno ma zobudil, keď priniesol raňajky do izby. Po raňajkách a rannej hygieny, sme začali debatu. Pýtal som sa ho, prečo má tak krátke vlasy, či to chcel dobrovoľne alebo to má za trest. Ten sa usmial a povedal, že to na ich súkromnej škole má každý a vytiahol zo stolíka nejaké prospekty o ich škole. Staré budovy, starí učitelia v čiernych oblekoch s dlhými kabátmi, aj študenti v podobných uniformách ako z videa, biele košele, kravata krátke sivé nohavice sako so znakom školy, sivé podkolenky, čierne sandále. Pozorne som si to prezeral, a pred očami sa mi premietalo video z pred dvoch dní...

V tom vošiel strýko do izby, keď zbadal katalógy usmial sa. Páčia sa ti prospekty? Hmmm, ani nie, je to všetko také staromódne ako pred 50 rokov, odpovedal som. Nooo, zvykneš si, s úsmevom poznamenal, strýko. Ako, zvyknem si? prekvapene sa pýtam. Zajtra začínajú školský rok, je to síce skôr ako iné školy ale ty budeš ich študent. To je žart, to určite nie, kde je mama a išiel som von z izby... Tá už sedí v lietadle a letí domov a ty pôjdeš ráno s nami do tvojej novej školy. V žalúdku cítim ťažký kameň a chce sa mi plakať.

Ráno nás s bratrancom strýko odviezol do starého zámku, s veľkým nápisom súkromnej školy, rozlúčil sa s nami a odišiel. Bratranec už v rovnošate odišiel z do hlavnej budovy. Ty čakaj tu, prikázal mi. Postavil som sa k skupinke v civilnom oblečení, niektorý mali kratšie vlasy, no boli tam aj taký ako ja s vlasmi presahujúcimi cez golier a zakrývajúce uši, jeden mal i urobený i malý cop. Prišli starý páni a postupne nás volali po mene. Každý si z nás vytvoril jednu skupinku s dvanástimi chalanmi. Teraz si zapamätajte svoje miesto v tvare, takto budete stále chodiť a odvedli nás do telocvične, v ktorej bolo aj pódium. V telocvični už stáli študenti v uniformách. Všetci si nás obzerali. Po znelke, vstúpil starý muž, s prísnyim výrazom tváre, po hymne školy nás pozdravil, bol to riaditeľ školy. Vyšiel medzi študentov v uniformách, s trstenicou postupne ukázal na 4 študentov, všetci stáli vedľa nás, boli to asi druháci. Oni postupne vystúpili, kľakli si na drevenú lavicu a ruky dali za hlavu. Riaditeľ povedal nejaké meno, na to prvý študent vstal z lavice, predstúpil do stredu telocvične, rozkročil nohy predklonil sa a rukami sa chytil palcov na nohách. Riaditeľ mu zdvihol sako na chrbát a trstenicou dostal 15 rán po zadku, po výkone trestu poďakoval a šúchajúc si zadok na povel riaditeľa odišiel, podobne dopadli aj ostatný traja študenti. Uvedomil som si že si šúchám zadok ako by som dostal aj ja...

Skôr ako začal riaditeľ prejav vošiel prvý študent a hlasno sa zahlásil riaditeľovi, že splnil jeho rozkaz a znova si kľakol na lavicu a ruky dal znova na krk za hlavou. Teraz som pochopil, že sa riaditeľovi nepáčili jeho asi centimetrové chlpy na bokoch a vzadu hlavy, teraz sa mu tam belela koža, tak ako na videách. Znova mám čudný pocit, vzrušuje ma to, ale mám z toho veľký strach.

Po zahájení školského roka nás učitel' odvádza do skladu, kde dostávame uniformu, biele slipy, tielka, pyžamo a tepláky... Na izbe má každý svoju posteľ skrinku, nočný stolík stôl a stoličku označené menovkou. Pod menovkou bolo napísané krstné meno sponzora, nechápal som čo to znamená, kto ma sponzoruje. Učiteľ' nás znova odvádza cez telocvičňu do miestnosti s drevenou lavicou na ktorej sedelo jedenásť študentov s bielymi hlavami, posledný študent sedel v holičovom kresle a bol pred dokončením. Onedlho sme sedeli aj mi na lavici, ja som bol siedmy v poradí, prvý sadá do kresla a ja s otvorenými ústami sledujem jeho skalp. Pozorne sledujem aj ostatných študentov, vtom ucítim ranu do rebier, chod si na rade štvučne ma spolužiak po ľavej strane.

Holi ma už škrtí s biely plášťom ktorý prehodil cezo mňa, hlavu mi dal prudko dozadu, položil nožnice na čelo arazil s nimi cestu do stredu hlavy. Nevidím sa v zrkadle a viem, že mám vlasy dlhé 2–3 cm na vrchole hlavy, po výmene nožníc a prudkým predklonom hlavy cítim skalp na chrbte hlavy, nožnice po pokožke kopírujú hlavu od krku a končia bezmála na temene. Po oslobodení do plachty si prechádzam rukami po hlave, ak by som sa nehanbil, plakal by som.

Pred hromadnom sprchovaním odovzdávame oblečenie a po lekárskej prehliadke v bielych slipoch odchádzame na svoje izby. Tu už je môj sponzor. Je to tretiak, vysoký a mohutný chalan, sucho povedal, vôbec sa mi nepáčiš červík, som tu na to, aby som z teba urobil prvotriedneho študenta a ja som najlepší na škole... Teraz poď so mnou, a ukázal si svoju skriňu, takto bude uložená aj tvoja, pochopil si červík. Nikdy, precedil som cez zuby... No to ma už sponzor schytil za slipy v ktorých visím, vložil si ma ako pierko medzi nohy a som v jeho tvrdom zovretí medzi nohami, on si z nohavíc dáva dole opasok s ktorým začal biť môj zadok a stehná. Kričím, jačím, sľubujem, že bude aj moja skriňa ako jeho, ale on bije ďalej. Prídem za za pol hodiny skontrolovať červík, povedal sponzor, keď povolil nohy a ja som spomedzi nich vyštartoval ako raketa. Rukami som si zotieral slzy z očí... Čakám na sponzora už ustrojený v uniforme s otvorenou skriňou... Tu máš žltú kartu a choď k riaditeľovi. Pred dverami stáli ďalší dvaja chalani, spoza dverí počuť svišťať trstenicu a stonanie nejakého študenta. V rozkroku mi hučí ako pri sledovaní videa, no ale teraz na trest čakám ja.

Riaditeľ' je informovaný o mojom odvrávaní sponzorovi, predkláňam sa cez stôl, vzduchom zasviští trstenica a cítim ako dosadla na ešte štípajúci zadok, stonám ale snažím sa byť hrdina, po desiatej rane si na povel odopínam opasok a nohavice spúšťam ku členkom, riaditeľ' našponuje slipy a už na zadok dopadla ďalšia rana, a trstenicu cítim oveľa štipľavejšie na odkrytých častiach zadku. Aj keď sa snažím byť ticho, s pribúdajúcimi ranami vydávam hlasnejšie zvuky. Riaditeľ' mi dozadu sťahuje slipy, ktoré sa zastavili na členkoch, do rúk berie metlu z vrbového prútia. Už po prvej rane ma dvíha od bolesti a vykriknem asi po pätnástich ranách sa mám ustrojiť, pošuchám si zadok a opatrne si obliekam slipy a krátke nohavice spod ktorých na stehnách vidno nielen stopy po metle, trstenici ale aj opasku sponzora. So slzami v očiach stretávam na chodbe bratranca. Od riaditeľa? opýtal sa. Prikývol som. Tam sa ešte nachodíš, poznamenal s úsmevom na tvári, ja som tam v prvom mesiaci bol 13x. A domov som prvý krát dostal priepustku skoro po dvoch mesiacoch.

Na umyvárni sa prvý krát pozriem do zrkadla, obzriem sa za seba, kto tam stojí, no bol som tam sám, áno uvedomujem si, to som ja, kde sú moje husté čierne vlniace sa vlasy? Krútim krkom a obzerám si hlavu s bielymi stranami. Medzi nohami sa mi dvíha penis, sťahujem si nohavice a slipy a kontrolujem zadok, privieram oči a spomínam na film o škole, rýchlo nasmerujem penis a do umývadla striekam poriadnu dávku.

Pred večierkou prišli na izbu sponzori, mali sme spustiť pyžamové nohavice po stehná. Okrem mňa mal ešte jeden chalan na sebe slipy, a naši sponzori nám tlačia do rúk žltú kartu. Šepnem, prosím nie, prosím. Môj sponzor sa usmial a berie mi žltú kartu, opätujem úsmev ale len na krátky okamih. Máš pravdu, žltá karta ti nepomohla dostaneš červenú. Po raňajkách k riaditeľovi červík.